

Stručný životopis strýce Stanislava Neumanna

Stanislav František Neumann se narodil 8.května roku 1903 v Olešnici na Moravě jako šesté a také nejmladší dítě rodičům Metoději a Josefe Neumannovým.Jeho otec Metoděj byl koželuhem a také několikrát starostou obce.Obecnou a měšťanskou školu navštěvoval v Olešnici.V roce 1919 navštěvoval v Brně Ruprechtovu školu, která se tehdy nacházela pod Petrovem v tak zvaném městském domě, kde je dnes Šilingrovo náměstí.Po ukončení školy se dostal k firmě Lichterstern v Ostravě, byla to velkovýroba hnacích řemenů.V tomto podniku byl jeden rok.Odtud odešel na státní koželužskou školu ve Vídni, kde se zdokonaloval další rok.Při pobytu ve Vídni byl u odvodu na konzulátě.Po absolvování této školy se vrátil zpět do Olešnice do praktického výcviku pod vedením svého otce.Dlouho se však doma nezdržel, byl tam pouze zase jeden rok a odchází do barvířského závodu Leverkusen u Kolína nad Rýnem.Toto již byl skutečný velkopodnik, který se zachovává až do současné doby.Tento podnik byl vlastně jako malý státěček, měli i svoje peníze, byly to tehdy bankocetle v milionových sumách, zřejmě potom došlo k nějaké reformě, takže hodnota se značně snížila.

Několik bankovek si Slávek přivezl sebou na památku, jednalo se o několik miliard, ovšem nic za ně, skutečně jen ta vzpomínka.Tento podnik měl také svou vlastní policii.Vyrábělo se tam všechno možné , také léky.Byl tam s několika absolventy z vídeňské školy-

Po tomto kurzu se znovu vrátil do Olešnice, kde začal uplatňovat své nadání a vlohy.Potom byl už v Olešnici nepřetržitě.

V roce 1930 odchází do Zlína k firmě Baťa, kde začíná úplně od začátku, jak se říká od piky.Byl to Baťův systém, aby si každého prověřil a určitě to mělo něco do sebe.Začíná tady vyrážením vody z hotových kůží.V závodě pozorovali jeho píli i nadání a tak se dostává v krátké době na zkušenou mimo závod i republiku.Odjíždí do Jugoslávie, nakupovat koželužské potřeby pro tamní továrnu obuvi.Po návratu do Zlína stává se vedoucím švretového oddělení, začíná zpracovávat různé kozí kůže cizího původu, zkrátka špatný sortiment, ze kterého se však stává různými kouzly materiál vhodný a nakonec je z něj kvalitní materiál na výrobu obuvi.Byla vypsána soutěž mezi koželuhy a vedoucími, která procházela každý týden novinami.Za měsíc bylo provedeno slosování a Slávek se svými dělníky vyšel jako vítěz.Dostali odměnu 12000 Kč

na rozdělení mezi všechny zúčastněné. Slávek byl šťastný a měl z úspěchu velkou radost. Jako vedoucí celého oddělení byl Hynek Baťa, příbuzný Tomáše.

V roce 1935 začaly z Německa šlehat plameny, hrozící světovou válkou, začalo se jednat o nákupu cizích surových kůží. To již jednal Jan Baťa za zemřelého Tomáše Baťu, který zahynul ve zříceném vlastním letadle.

Slávek dostává s několika kolegy rozkaz, aby odjeli na podzim do západní Afriky, do státu Nigerie. Pas měl vyřízený, platil mu ještě z cesty do Jugoslávie, po očkování a vyřízení formalit odjíždí s kolegou Špičkou v září do dalekých a vyprahlých končin západní Afriky.

Projeli celou Francii až do přístavu Marseille, kde čekali na nalodění. Jejich cestování bylo příjemné, moře bylo klidné, příjemným zpestřením plavby byl pohled na ostrovy Mallorku. Tak se záhy dostali do Alžíru. Odtud se měli dopravit autobusem do Kana v Nigerii

Cesta byla plánována na 14 dnů. Z počátku nebylo cestování příliš obtížné. Několik kilometrů za alžírským přístavem však vypadlo přední kolo u autobusu, po telefonickém hlášení přijelo jiné vozidlo a pokračovali jsme v cestě. Projížděli jsme pohořím Malého Atlasu a Velkého Atlasu, krajinou porostlou keři, palmami a jinými cizími rostlinami. První zastávka byla v Casa El Golen, kde jsme se zastavili v hotelu orientálně zbudovaném. Jídlo bylo dobře upravené a k pití jen prvotřídní Alžírské víno.

Dále jsme projížděli Laghoustem, kde byl pouliční obchod s dřívím, masem pověšeným na stromech, ručně vyrobenou keramikou a jiné.

Ghardaja, Mirchell, hlavní poušť srdcem Evropy In Salah, kde úplně vázl život, jen na písku, vojenské pevnosti s pomníkem francouzského generála a prostých vojáků, v pozadí viditelné dolíky vodních nádrží - asi kolem 40, do jedné hlubší se stahovala voda z ostatních.

Ubytování bylo v pevnosti, kde jsme se posílili masitým pokrmem a vínem. Pokračovali jsme dále krajinou posetou pískem, kde nastaly potíže v jízdě, ujelo se za den pouhých 10 km. Pomáhali jsme si kladením ocelových žebřů pod auto, po který jsme projížděli krajinou krok za krokem. Jen všude písek a písek bez jakékoliv zeleně, což na nás působilo divným způsobem, také nás jednou přepadla písečná bouře, všude se dostal písek i v autě bylo nafoukáno a my také vypadali jako mlynářští.

Projížděli jsme pak krajinou Hogger, kde v dálce bylo vidět královské sídlo, kam jsme se nemohli zastavit. Na příští stanici byla vojenská pevnůstka Agades, kde jsme viděli vysokou věž ručně zhotovenou, jen žářem slunce vypálenou, několik set let stojící. Byla to cesta daleká 10 dnů trvající, člověka vyčerpávající, že jsem usnul nevěda kde jsem. Jednou jsem ležel pod autobusem, kde mě našli ostatní spolucestovatelé a divili se, že jsem něco takového mohl provést, kde je spousta potulné zvěře a hrozí člověku roztrháním.

Konečně jsme pak za jízdy viděli sem tam nějaký kopec zeleně, než jsme se dostali do džungle divokých dřevin, kde poprvé spatřili divokou zvěř antilopy, pštrosy a podobně. Přibývalo stále více zeleně, což na nás působil velmi příjemně po prodělané tůře, kterou jsme absolvovali.

Přijeli jsme do města západní Afriky Kana, kde se ubytovali v domcích z hlíny postavené, sluncem vypálených a z venku provedenou výzdobou.

Pomalu jsme se začali zařizovat a dělat program do dalších let. Prvně získat sluhu a kuchaře k vedení kuchyně, pak další pracovníky k nákupu surových kůží.

Dělali jsme také vyjížděky do krajiny kolem Kana a navazovali přátelské styky s orientálcí, převážně černými. Mnohdy jsme také dostali dary, kačeny, vejce a pod, což, než jsme se vrátili domů tak zahynulo.

Jednou jsme také zajeli udělat návštěvu u náčelníka kmene, což bylo provázeno jejich zvyky a podávány nám jejich dary. Angličanům se to nelíbilo, že prý je to ponížení pro bělocha. Zkrátka to bylo dobré a udělali jsme tím „díru do světa“.

Kano je položeno na severu, kde jsou kůže kvalitnější než na jihu, proto jsme začali nakupovat.

Jak přicházely karavany s kůžemi, dávali jsme jim pro reklamu lístky, které na zpáteční cestě předávali jiným. A tak jsme získávali stále nové nákupčí. Pak venku jsme získali stále více větších nákupů a tak jsme měli stále co dělat.

Zřizovali jsme také betonové bazény, kde se kůže ponořovaly do roztoku z arseniku, což mělo význam ošetřené kůže před poškozováním hmyzem. Pak se kůže vytahovaly z bazénů, napínaly se na rámy k usušení a balily opatrně do balíků. Tyto balíky pak nosili zaměstnanci na nedaleké nádraží na hlavách.

Takto bylo zaplněno velké prostranství. Balíky byly nakládány do vlaku a posílány do Lagosu, kde nastoupily v přístavu cestu po lodi do Zlína.

Dále bylo založeno nákupišť kůží v Maiduguru a v Guru, kde se dělaly velké nákupy.

Také jsme měli na starosti velké gumové plantáže na jihu Nigerie, kam jsme jezdili na kontrolu. V plantáži se dělaly odborné zářezy do stromů a tak kapaním se chytaly silné vrstvy pryskyřice do sudů. Zvláštním způsobem byla guma zpracována válcováním a konečně uzena kouřem pod střechem. Balíky nosili zaměstnanci na hlavách k další expedici do přístavu. Za dobu od roku 1935 až 1937 se nakoupilo za 16 milionů Kčs kůží

Koncem června jsem letěl po dvou letech domů směrem z Kana, Maidigury, Abesehr, Fascher, Chartum, Kairo do Alexandrie, pak do Athén a rychlíkem domů. Prožíval jsem čtrnáctidenní dovolenou mezi svými a přáteli a pak jsem zase odejel do Zlína k další práci.

Tam jsem udělal přednášku před šéfem podniku o nákupu kůží. Ukázal jsem mu suchou kůži hadí dlouhou 8m x 60 cm, kterou jsem mu musel věnovat.

Po celou dobu jsem byl zaměstnán v Otrokovicích na oddělení ševratů. Na podzim jsem opět dostal rozkaz letět nakupovat kůže do Casablanky, cesta byla dosti vzdálená přes Francii, Barcelonu, Orán do Casablanky. Letěli jsme přes moře s podvozkem, což bylo riskantní. Tam jsem se usadil v hotelu moderně vybaveném a druhý den jsem navštívil obchodníky s kozími kožemi. Kůže byly zkoušeny odchlupováním, aby bylo vidět jak vypadá líc, aby nebyly trudovité.

Dále jsem navštívil také město Marrakés, kde se dali koupit kůže ve velkém množství, ujednána cena a po debatě zabaleny a balíky odeslány po moři do Zlína. Tak jsem učinil zadost svému poslání a vrátil se domů.

Přijel jsem domů před Vánocemi, kde jsem se s našimi pobavil, popovídali jsme si a zase se vrátil po svátcích do Zlína, kde jsem se zdržel krátký čas. Ve městě i v celém státě začala být stísněná nálada, to začal Hitler vyhrožovat na všechny strany a v závodech se začalo nakupovat vše pro případ uzavření hranic Československa. V létě jsem dostal rozkaz k případnému odjezdu do Nigerie, což se stalo zakrátko před vyhlášením mobilizace u nás v Československu.

Odjel jsem do Londýna, abych nastoupil cestu po moři do Nigerie. Mraky se stahovaly nad Evropou a hrozila válka s Německem. Doma byla vyhlášena mobilizace, všichni z domu odejetí se měli vracet, kdežto já jsem neposlechl a odejel lodí z Liverpoolu do Nigerie. Jízdou po moři všichni cizinci nás obdivovali jako Čechoslováky, jako chrabré národ před Německem.

Na lodi jsme se bavili různými hrami, takže jsme šťastně přežili celou cestu do Nigerie. Pro zpoždění jízdy lodí jsme museli přejet přes francouzský Kamerun a pak lodí po velké vodě do Nigerie. Ujal jsem se nákupu, převzal všechno vedení, ale zakrátko jsem naznal, že nákup se bude muset omezit kvůli přepravě po moři. To bylo v roce 1938 a v příštím roce jsem musel předat vedení závodu Špičkoví a sám na rozkaz šéfa odjet do Ameriky. Při příjezdu do Londýna jsem nedostal povolení od Čsl. republiky k další jízdě do zahraničí. Musel jsem zůstat v Londýně, kde jsem hledal nějakou pomoc od tamní společnosti obuvnické, ale po krátké době jsem našel kamaráda Ing. Sahánka - který kdysi působil u nás v Olešnici a ten mě zatím založil peněžitou částkou.

Byla to firma Tancer, která chtěla budovat koželužství, požádala mě, abych se ujal vedení. Koupila starou konírnu, kde se zařizoval podnik, připraveny bazény na loužení kůží, pak sudy na činění kůží a obráběcí stroje na úpravu kůží chromováním.

Pracoval jsem tam až do roku 1943, kdy jsem byl vyreklamovaný s podmínkou, když bych nechtěl u firmy zůstat, že by mě převzali do armády. K firmě se tlačil nějaký koželuh z Čsl. A tak já odešel k vojsku.

U vojska mě přijali k letcům a poněvadž jsem byl starší, tedy mě přidělili k orientačnímu řízení do kanceláře. Tam jsem brzy poznal plukovníka Kubitu, který byl rodákem z Bobrové u Nového Města na Moravě.

Jaké byly moje zážitky v Londýně, strávené za leteckých náletů, těžko vypočítat, bylo to hrůzostrašné, každý den několikrát padaly pumy do prostoru města, zasahující i soukromé domy s přilehlými sítěmi a podobně. Nebylo dne, aby člověk nevěděl, kde ho může puma zasáhnout. Připravovaná invaze ku vylovení se ve Francii, kde první zkrachovala, ale po úderu Stalina na východní frontě nastalo oslabení německé armády, takže museli se stahovat na východní frontu a tu jednou při druhé invazi se začala i západní fronta prolamovat až konečně došlo ke konečnému zhroucení celého Hitlerova tažení.

Nastalo mírové jednání, až konečně v létě 1945 byla kapitulace německým generálem podepsána a tu jsme se vraceli domů jako vítězové.

Letěli jsme anglickým letadlem s plnou výzbrojí přes rozbité Německo, kde bylo vidět jen zhroucené mosty, rozbořené paláce, domy. Přiletěli jsme šťastně do Prahy, kde nás srdečně vítali všichni přítomní. Zakrátko jsme dostali další dovolenou a tak jsme spěchali ke svým drahým. Byl to návrat po 7 letech tak radostný a tak okázale připravený, tolik radosti najednou, bylo to prostě strhující.

/poznámka pamětníka Vladimíra ml. Před Puchárnou byl umístěn velký uvítací transparent přes celou silnici a v domě u nás v průjezdě rovněž uvítací transparent. Strýček Slávek nám dětem dovezl čokoládu, kterou jsme před tím vůbec neznali. Bylo veselo. Před tím na radnici byl doručen malý dopis od strýce Slávka, kde se dotazoval, zda rodina Neumannů je naživu, pak někdo přišel tatínkovi oznámit, že slyšel v radiu, že českoslovenští letci z Anglie přistáli v Praze a ,že četli i jméno strýce Slávka. To bylo radostí se shledáním /

Nastala doba očekávání, v brské době začaly starosti co počít v Olešnici, vybudovali jsme ve verštatě šest velkých betonových bazénů a zařízení doplněno stroji. Jen něco začít. /poznámka pamětníka Vladimíra ml.- pamatuji si, že strýc Slávek zajel do Prahy na ministerstvo průmyslu jednat o dalším využití a rozšíření koželužny, ale vrátil se zpět otrávený z toho, že jsou tam nalezi sami komunisté, kteří nemají zájem něco řešit a pomoci. /

Tu přišla náhodná zpráva ze Zlína, kde jsem byl také návštěvou, že potřebují jednoho odborného koželuha v Indii. Tu jsem musel rychle jednat a přemýšlet co

počít,jak se připravit na dalekou cestu,samotnému se mě nechtělo.Bylo třeba se oženit,rozhodl jsem se proto pro dívku,se kterou jsem se znal z Londýna- Marii Korvínovou z Piešťan.Svatbu jsme měli v Olešnici 5.února 1946 v chrámu sv.Vavřince.Na krátkou dobu jsme odjeli do Londýna,kde nás očekával pan Dvořák z Indie.Chodil jsem s ním po konferencích a čekal na odlet dva měsíce.Přistáli jsme daleko od města Diljí.Jeli jsme autobusy,podél silnice ,kde lidé leželi v brlozích,jako na ustlané slámě a podobně.Ubytovali jsme se v domě u Batanagaru,odkud byl krátký pohled do závodu.Byla to celá kolonie domečků,pěkně upravených,kde jsme bydleli.Začal jsem chodit do závodu,kde činění kůží bylo prováděno chromovým způsobem a zakrátko jsem se nemohl dohodnout s krajany,jako s Pivečkou,že z kypsek se nedá udělat žádná dobrá vrchová kůže.Tak jsem časem přešel na jiné místo La Hore,kde byl rovněž velký podnik kožedělný.Tam utrpěla Maryška úraz nohy,vymkla si nohu v koleně.Musela být převezena do Kalkaty,kde ji ošetřili,ale léčení nebylo dosti odborné.Zde ji chodil navštěvovat krajan pan Kintr ze Křtěncova u Olešnice,který se v Kalkatě usadil a zařídil si tam soukromý podnik.Poznal jsem krajinu,rozprostírající se na březích posvátné řeky Gangy,řeka mohutná, kterou nelze okem přehlédnout.Zde se odehrávají pohřby žehem na hranicích a popel je sypán do řeky. V Batanagaru je katolická kaple,vedle je hřbitov,bývají tam často slouženy bohoslužby francouzským misionářem.Jednom jsme byli všichni fotografováni v československém spolku s velvyslancem,foto jsem poslal do Olešnice.V Indii jsme strávili plné dva roky.Při oslavě svátků byly vypalovány světelné reflektory,což bylo velmi slavnostní.Vykonali jsme s Maryškou jízdu po veletoku ,byli jsme pozváni anglickým důstojníkem ,ale málem jsme mohli špatně dopadnout,motorový člun se začal potápět,naštěstí to nebylo daleko od břehu a přičiněním jednoho mladíka,který vyrovnal rovnováhu a zvýšenou rychlostí nás dovezl šťastně ke břehu.Na břehu řeky Gang jsme také měli malé přístaviště,kam nám skládali různé potřeby pro závod.Kde byl nějaký podnik,bylo vidět celý vlak dopravovaných surovin a jiné.

V roce 1948 jsem si zajel do velehor Himalájí na dovolenou,kde jsme poznali v nížinách čajovníkové plantáže,krásně upravené,jedna radost pro nás Evropany.Při návštěvě jsem se seznámil s jedním československým občanem,který mě uvedl mezi dva Indy.

kteří měli v nádbě továrnu na kůže mimo provoz. Tu mě byl představen návrh na pronájem této koželužny v Najargangu. Vzal jsem vše s rezervou a patřičně jsem uvažoval, jak se v této věci zařídit. Po delší úvaze jsem přistoupil na pronájem, kdy byl podnik dán do provozu, což se protější straně dotklo nemile jako konkurence. Dal jsem firmě výpověď a tak se osamostatnil. Odstěhovali jsme se do Pakistánu, kde jsme se ubytovali v novém obydlí. Vedl jsem podnik právoplatně za všechny zúčastněné po dva roky. Také jsme dělali pokusy s činěním kůží mumifikací, což se mi povedlo.

Zavedl jsem tuto výrobu o kterou byl velký zájem v Anglii. Kůže se balily do jutových obalů, aby došly na místo posláním brzy k dalšímu činění.

Pracoval jsem pilně, do podniku mě každý den vozil Ind na kole / asi rikša/. Po delší době jsem zjistil, že Indové jsou stále na cestách, což mi začalo vadit, začal jsem uplatňovat nárok na úložné peníze v podniku a konečně se mi jich dostalo. Jednal jsem s firmou Ba'ra, která mi nabídla k vedení koželužny ve Vitarte v Peru. Dal jsem tedy Indům výpověď, což konečně přijali a já se připravoval na dalekou cestu do Peru.

Po vyřízení všech potřebných formalit jsme se vydali na cestu. V tu dobu byl Pakistán zatopen. Z letadla jsme viděli zatopené chatrče. Letěli jsme do Londýna ve výšce asi 6000 m. V Londýně jsme se pozdrželi nějaký čas a pak letěli dále. Z Londýna jsme letěli přes Ameriku, Mexiko, Uruguay do Limy v Peru. Cestou jsme přeletěli obrovská olejová města a jednu horu, kde nerostla žádná tráva ani jiný porost. Ubytovali jsme se v hotelu Lima, kde jsme nějaký čas vegetovali, než byl pro nás připraven byt ve Vitarte.

Začal jsem pomalu vnikat do továrny na kůže, kde se vše dalo do pořádku. Napřed jsem najal několik dělníků na úpravu provozoven a strojů, muselo se všechno čistit, aby každá součástka vykonávala správně své poslání. Jakmile bylo všechno uvedeno do pořádku, začalo se s namáčením surových kůží, které firmě dodával jeden přidělenec firmy. Dělníků jsem pro začátek přijal jen kolem 30, takže se továrna dala pomalu do chodu. Později při plném chodu jsem stav zaměstnanců zvýšil na 80 až 100 mužů. Vyráběny spodkovice a pak hlavně vrchová chromová úseň, různě zbarvená. Po delší době se přijel podívat na závod šéf, který se u nás ubytoval, hotové úsně si nafilmoval, aby měl ukázkou z peruánské výroby.

Zkrátka byl velice spokojen se závodem i zaměstnanci a dal mi to vřele najevo.

Byli tam několikrát také jiní kontroloři, všichni spokojeni. Po vybudování bytu jsme se přestěhovali, ale jen na krátkou dobu. Byl mě nabídnut pozemek na Sant Clara, kde jsem si za pomoci zaměstnanců vybudoval železobetonovou vilku, která se báječně vyjímalala v celém okolí. Prostor kolem jsme vysázeli stromovím, kaktusy, keři a začali jsme uvažovat o chovu drůbeže. To se nám podařilo, přebytky jsme pak prodávali zaměstnancům, známým i do města na trh. Zeleň v zahradě se rychle rozrostla na všechny strany, kaktusy dosahovaly výše 4 m, také palmy byly pěkné. Líbilo se nám tam, se zaměstnanci jsme dobře vycházeli, ale po několika letech jsem začal pozorovat neklid. Jednou jsem byl na konferenci, kde jsem upozoroval nějaký neklid, šramot, vyšel jsem ven a v tom okamžiku, kdy byly všechny dveře obsazeny, žádný nemohl ven ani dovnitř. Všichni byli drženi jako rukojmí uvnitř, já jsem byl šťastně venku.

Zakročít muselo vojsko, aby byl učiněn pořádek. Tak jsem začal po letech uvažovat o prodeji domu, po tolika letech působení. Zprvu jsme měli připravenou notářskou smlouvu a to na manželku tak zapůsobilo, že začala plakat, proto z kupu sešlo.

Po deseti letech, kdy jsem nabyt peruánskou příslušnost uspořádali zaměstnanci v závodě slavnost. Na této slavnosti jsme dostali peruánské oblečení a vyřezávaný koželužský odznak z kusu podešve. Bylo velice veselo, hudba vyhrávala, všichni se společně fotografovali..

Kolem továrny jela dráha do hor, kam jsme se také vypravili. Byla to překrásná podívaná, mezi horami se dostáváme do úžlabin a zase zpátky –serpentinami stále výše přes 3000 m, kde byla rovná pole s úrodou před sklizní.

Peruánci chodí po domácku oblečení s velmi širokým kloboukem ,pláštěnku přes sebe, děti jsou rovněž stejně oblečeny. Jakmile jedeme mezi skalami vlakem, jsou spouštěny žaluzie na oknech, aby padající kameny nerozbily okna. Také je ve vlaku přítomen lékař, poněvadž ve vyších polohách bylo zapotřebí provedení zákroku, když se někomu udělalo špatně z potíží s dýcháním.

Než jsme odešli z Peru, zbudoval jsem zvon na tamní kostelní věž..

Jak se blížilo 12 roků pobytu, tak jsem dal do novin inserát na prodej domu. Dostavil se Jihoslovan, který hledal místo na farmu drůbeže. Konečně došlo k dohodě, že jsme mu dům prodali.

Začal jsem uvažovat o dalších problémech, co bude dál. Při rozhovoru s generálním ředitelem mi dal na uvážení, když bych chtěl odejít, že by mi hleděl nabídnout jiné místo, třeba i v Evropě.

Konečně jsem se rozhodl a dal měsíční výpověď a odjeli jsme lodí do USA. Jeli jsme kolem pobřeží Uruguaye, Mexika, Kostariky, kde byly podmínky k životu nebezpečné-skály, dojeli jsme až do Kalifornie, kde jsme mínili zůstat. Koncem roku jsme dostali telegram od generálního ředitele, že máme nastoupit ihned od 1.1. v Holandsku. Toto bylo pro nás velikým překvapením. Nedalo se nic dělat, museli jsme se rychle vypravovat, obstarat vše potřebné k cestě letadlem, rozloučili jsme se se známými v Kalifornii a odletěli za zcela nepříznivých podmínek. Nemohli jsme v Holandsku přistát, přijala naše letadlo až Paříž se značným zpožděním. Od tud jsme se pak dostali do Amsterdamu a pak vlakem do Bestu u Philipsova města Eidhovenu. Bydleli jsme v hotelu, než se uvolnil dům v kolonii. Takže jsme se ještě dvakrát stěhovali. Po 20 letech jsem se dostal znovu do Olešnice v roce 1966. a pak jsme se vraceli každý rok, někdy i dvakrát.

Zde končí strýčkovo vyprávění a tak budu ještě pokračovat ve svých vzpomínkách na něj co vím.:

Strýček dorazil do Holandska v roce 1963, posléze pozval mého tatínka spolu se sestrou Eliškou k návštěvě do Holandska, kde strávili několik dnů pobytu, navštívili některá známá místa jako Narden, kde odpočívá učitel národů Ámos Komenský-je to výsostné československé území. Také se tam setkali s olešnickým rodákem Karlem Kašpárkem, tehdy ředitelem českého vysílání radia Svobodná Evropa, ovšem tajně.

Po návštěvě strýčka v Olešnici v roce 1966 nás písemně pozval k návštěvě do Holandska –Aničku a moji maličkost, kam jsme odletěli kolem 20. září 1967 letadlem do právě nově otevřeného letiště Shipol v Amsterdamu. Je to velké mezinárodní letiště, moderně vybavené na tehdejší dobu. Strýček s tetou na nás čekali a odvezli do nového domu v Bestu, ulice Michiel de Ruyterstraat č. 80. Kde jsme pobývali 14 dnů. Tetička s námi navštívila několik obchodních domů, kde jsme měli oči na stopkách, něco takového jsme ještě nikdy neviděli, zboží a zboží, hlava se nám z toho točila. Povezili nás po různých atrakcích, také jsme jeli mikrobusem v neděli 24. září na sever Holandska s mezinárodní společností z Indie, Keni, Uruguaye, Singapuru a Pakistánu. Navštívili jsme rybářskou vesnici Volendam, kde nás vzala teta do fotoatelieru, ve kterém nás oblékli do tamních krojů a pořídili nám barevnou fotografii. Navštívili jsme také Philipsovo muzeum v Eidhovenu. Přístav Rotterdam a další.

Také jsem se vykoupal v jezeře Eurostrand. Navštívili jsme přímořské lázně Sheveningen, zkrátka poznali jsme toho hodně.

Zrovna v té době začalo pokusné Philipsovo barevné televizní vysílání a tak při jedné večerní procházce po Bestu jsme viděli v řadě domácností, zřejmě zaměstnanců Philips, provoz barevných televizorů. Je zajímavé, že tamní domácnosti vůbec nezatemňují okna, takže dění v domácnosti je jako ve výkladní síni.

Strýček docházel do závodu na kontroly a stěžoval si, že mu někdo dělá naschvály a kazí zboží. Teprve po čase až teta dovezla urnu se strýčkovým popelem, nám sdělila, že na smrtelné posteli se přiznal jeho „nejlepší kamarád a rodinný přítel nějaký pan Vániš, že mu do břeček na loužení kůží přidával nějaké chemikálie - byla to závist, že se strýčkovi dařilo dílo.“ A tak to v praktickém životě chodí bohužel !

Po 14 denní návštěvě jsme se dne 3. října 1967 rozloučili a odletěli do Prahy. Měli jsme strach na celnici, protože bylo zakázáno do republiky vozit jakékoli propagační materiály, my je samozřejmě vezli, jako kupříkladu katalogy Neckerman a podobně a také nějaké módní doplňky. Teta nám však poradila, že máme do zavazadel na vrch dát špinavé prádlo - kalhotky, že se nebudou tím prohrabávat a tak se také stalo.

Já měl na sobě ještě navlečený svetr, který nám tam teta koupila a tak se potil v tom horku, až ve vlaku jsem jej svlékl.

Strýc používal nějaké léky na tlak, měl také stres z továrny a tak se bohužel stalo, že 28. května 1972 zemřel na mozkovou mrtvici.

Do Olešnice přišel telegram se smutnou zprávou a tak jsem zajel do Blanska na Policii požádat o povolení k výjezdu, které jsem obdržel, dále jsem šel do banky, kde jsem požádal o cizí měnu, ale bylo mi sděleno, že jsem nepožádal vloni o příslib, tak mi nemohou žádné peníze prodat. Požádal jsem o schůzku s ředitelem banky, kdy jsem mu vysvětlil, že jsem loni nemohl vědět, že strýček zemře a tak mi bylo vyhověno, že mají pouze 9 dolarů, které si mohu vyzvednout v bance v Praze na Příkopech. Taková to byla doba, to uvádím na vysvětlenou. Do Holandska jsem jel spolu s pražským bratrancem Milkem Svobodou a sestrou tety Maryšky Jolanou Lengyelovou na stýčkův pohřeb, který se konal v krematoriu v Utrechtu.

Tak skončila strýčkova pozemská pouť. Buď iž mu země lehká ó Pane Bože. Odpočívá v Olešnici na hřbitově u svých rodičů a očekává slavné vzkříšení.

P.S. Naše dcera MUDr. Hana Bělehrádková, našla někde na internetu vojenskou kartu našeho strýce Slávka, č.788578, obsahující na dvou stránkách, jeho vojenský postup-hodností v Anglii ve službách RAF od roku 1943 až do roku 1945, kdy byl povýšen na rotného. 19.9.1946 byl vyznamenán vojenskou medaili za zásluhy I.stupně.

V roce 1991 byl povýšen in memoriam - ministrem obrany České republiky Na hodnost Majora. Tohoto aktu jsem se osobně s manželkou Aničkou zúčastnili v Pražském Kongresovém centru, kde jsem zmiňovaný dekret převzal z rukou ministra PhDr. Luboše Dobrovského, který mi sdělil -,více jsme pro Vašeho strýce nemohli udělat „ Odpoledne jsme se přesunuli na Pražský hrad, kde se konalo slavnostní shromáždění pozvaných hostů za účasti presidenta Václava Havla. Tolik moje vzpomínka, k doplnění